

i Nr 40, poz. 399 oraz z 2000 r. Nr 93, poz. 1027, Nr 94, poz. 1037, Nr 114, poz. 1191, Nr 116, poz. 1216 i Nr 119, poz. 1252) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 56 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Skarb Państwa nie odpowiada za zobowiązania banków, z wyjątkiem zobowiązań, za które przyjął odpowiedzialność z tytułu gwarancji lub poręczeń.”;

2) w art. 105 w ust. 1 w pkt 2 lit. h) otrzymuje brzmienie:

„h) Prezesa Zarządu Bankowego Funduszu Gwarancyjnego w zakresie określonym ustawą z dnia 14 grudnia 1994 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym (Dz.U. z 2000 r. Nr 9, poz. 131, Nr 86, poz. 958, Nr 119, poz. 1252 i Nr 122, poz. 1316),”;

3) w art. 144 w ust. 1 wyrazy „o której mowa w art. 56 ust. 2 pkt 1” zastępuje się wyrazami „o której mowa w art. 105 ust. 1 pkt 2 lit. h)”;

4) w art. 163 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Obowiązek zgłaszania nie dotyczy wierzytelności obejmujących środki zgromadzone na rachunkach bankowych oraz wierzytelności, o których mowa w art. 2 pkt 2 ustawy, o której mowa w art. 105 ust. 1 pkt 2 lit. h).”;

5) w art. 164 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Przed wydaniem postanowienia w sprawie dopuszczenia do zawarcia układu, sędzia-komisarz wystuchuje składającego wniosek, syndyka oraz przedstawiciela Komisji Nadzoru Bankowego.”;

6) w art. 167 w pkt 1 wyrazy „o której mowa w art. 56 ust. 2 pkt 1” zastępuje się wyrazami „o której mowa w art. 105 ust. 1 pkt 2 lit. h)”.

Art. 3. Ustawa wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2001 r., z wyjątkiem przepisów art. 2b ust. 2 i 3 ustawy zmienianej w art. 1, które wchodzi w życie z dniem uzyskania przez Rzeczpospolitą Polską członkostwa w Unii Europejskiej.

Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej: *A. Kwaśniewski*

1317

USTAWA

z dnia 15 grudnia 2000 r.

o zmianie ustawy o najmie lokali mieszkalnych i dodatkach mieszkaniowych.

Art. 1. W ustawie z dnia 2 lipca 1994 r. o najmie lokali mieszkalnych i dodatkach mieszkaniowych (Dz. U. z 1998 r. Nr 120, poz. 787 i Nr 162, poz. 1119, z 1999 r. Nr 111, poz. 1281 oraz z 2000 r. Nr 3, poz. 46, Nr 5, poz. 67, Nr 83, poz. 946, Nr 88, poz. 988 i Nr 95, poz. 1041) wprowadza się następujące zmiany:

1) art. 36 otrzymuje brzmienie:

„Art. 36. 1. W wyroku nakazującym opróżnienie lokalu sąd orzeka o uprawnieniu do otrzymania lokalu socjalnego bądź o braku takiego uprawnienia osób, których nakaz dotyczy. Obowiązek zapewnienia lokalu socjalnego ciąży na gminie właściwej ze względu na miejsce położenia lokalu podlegającego opróżnieniu.

2. Jeżeli w wyroku orzeczono o uprawnieniu, o którym mowa w ust. 1, dwóch lub więcej osób, gmina jest obowiązana zapewnić im co najmniej jeden lokal socjalny.

3. Sąd badając z urzędu, czy zachodzą przesłanki do otrzymania lokalu socjalnego, orzeka o uprawnieniu osób, o których mowa w ust. 1, biorąc pod uwagę dotychczasowy sposób korzystania przez nie z lokalu oraz ich szczególną sytuację materialną i rodzinną.

4. Sąd nie może orzec o braku uprawnienia do otrzymania lokalu socjalnego wobec:

1) kobiety w ciąży,

2) małoletniego, niepełnosprawnego w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 29 listopada 1990 r. o pomocy społecznej (Dz. U. z 1998 r. Nr 64, poz. 414, Nr 106, poz. 668, Nr 117, poz. 756, Nr 162, poz. 1118 i 1126, z 1999 r. Nr 20, poz. 170, Nr 79, poz. 885, Nr 90, poz. 1001 oraz z 2000 r. Nr 12, poz. 136 i Nr 19, poz. 238), ubezwłasnowolnionego

— oraz sprawujących nad takimi osobami opiekę i wspólnie z nimi zamieszkałych,

3) osoby spełniającej przesłanki określone przez radę gminy w drodze uchwały, o której mowa w art. 5 ust. 3 i art. 30

— chyba że osoby te mogą zamieszkać w innym lokalu niż dotychczas zajmowany.

5. Sąd może, z zastrzeżeniem ust. 4, orzec o braku uprawnienia do otrzymania lokalu socjalnego, w szczególności, jeżeli nakazanie opróżnienia następuje z przyczyn, o których mowa w art. 33 ust. 2 i 3.

6. Orzekając o uprawnieniu do otrzymania lokalu socjalnego, sąd nakazuje wstrzymanie wykonania opróżnienia

lokalu do czasu złożenia przez gminę oferty zawarcia umowy najmu lokalu socjalnego.”;

2) po art. 36 dodaje się art. 36a w brzmieniu:

„Art. 36a.1. Jeżeli w sprawie o opróżnienie lokalu okaże się, że w razie uwzględnienia powództwa zobowiązane do opróżnienia lokalu mogą być jeszcze inne osoby, które nie występują w sprawie w charakterze pozwanych, sąd wezwie stronę powodową, aby w wyznaczonym terminie oznaczyła te osoby w taki sposób, by ich wezwanie było możliwe, a w razie potrzeby, aby wystąpiła z wnioskiem o ustanowienie kuratora. Sąd wezwie te osoby do wzięcia udziału w sprawie w charakterze pozwanych.

2. W sprawie o opróżnienie lokalu sąd z urzędu zawiadamia gminę właściwą ze względu na miejsce położenia lokalu podlegającego opróżnieniu, w celu umożliwienia jej wstąpienia do sprawy.

3. Do udziału gminy w sprawie o opróżnienie lokalu stosuje się odpowiednio przepisy o interwencji ubocznej, z wyjątkiem art. 78, art. 79 zdanie drugie i art. 83 Kodeksu postępowania cywilnego. Gmina nie musi wykazywać interesu prawnego, a jej przystąpienie następuje po stronie powoda.

4. W sprawie, o której mowa w ust. 1, wydanie wyroku zaocznego może nastąpić wyłącznie po przeprowadzeniu postępowania dowodowego. Przepisu art. 339 § 2 Kodeksu postępowania cywilnego nie stosuje się.”

Art. 2. Do spraw wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie ustawy stosuje się przepisy niniejszej ustawy.

Art. 3. Ustawa wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej: *A. Kwaśniewski*

1318

USTAWA

z dnia 15 grudnia 2000 r.

zmieniająca ustawę o zmianie ustawy — Kodeks karny wykonawczy.

Art. 1. W ustawie z dnia 29 czerwca 2000 r. o zmianie ustawy — Kodeks karny wykonawczy (Dz. U. Nr 60, poz. 701) w art. 2 po wyrazach „1 stycznia 2001 r.” dodaje się przecinek oraz wyrazy „z wyjątkiem art. 1 pkt 1, który wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2002 r.”

Art. 2. Ustawa wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej: *A. Kwaśniewski*

1319

USTAWA

z dnia 15 grudnia 2000 r.

o ochronie konkurencji i konsumentów.

DZIAŁ I

Przepisy ogólne

Art. 1. 1. Ustawa określa warunki rozwoju i ochrony konkurencji oraz zasady podejmowanej w interesie publicznym ochrony interesów przedsiębiorców i konsumentów.

2. Ustawa reguluje zasady i tryb przeciwdziałania praktykom ograniczającym konkurencję oraz antykonkurencyjnym koncentracjom przedsiębiorców i ich związków, jeżeli te praktyki lub koncentracje wywołują

lub mogą wywoływać skutki na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

3. Ustawa określa także organy właściwe w sprawach ochrony konkurencji i konsumentów.

Art. 2. 1. Ustawa nie narusza praw przysługujących na podstawie przepisów dotyczących ochrony własności intelektualnej i przemysłowej, w szczególności przepisów o ochronie wynalazków, wzorów użytkowych i przemysłowych, topografii układów scalonych, znaków towarowych, oznaczeń geograficznych, praw autorskich i praw pokrewnych.